

[Norlev.]

kan blive meget værre endnu, hvis der bryder en international Krise ind over os, og jeg frygter, at den kommer, ligesom jeg har forstaaet, at den højtærede Finansminister frygter det. Derfor er det jeg siger, at jeg ikke kan forstaa, hvorfor man under Krigen har ført en Pengepolitik, hvorved man har givet Arbejdsløshedsunderstøttelse til de ledige Penge i Stedet for at lade Renten gaa ned, saaledes at vort Produktionsliv med lavere Rentevilkaar havde staaet bedre rustet til at møde de Vanskeligheder, der kan møde os i den kommende Tid. For at det hele da ikke skal ende i Spørgsmaal i Øst og Svar i Vest, vil jeg gerne have Lov at spørge, om Finansministern mener, at det har været og stadig er nødvendigt, at Staten giver Rente af de ledige Penge med de Følger, som denne Politik har haft og vil faa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har Ordet for en kort Bemærkning.

Carsten Raft: Jeg takker den højtærede Finansminister for hans Besvarelse, men gør opmærksom paa, at jeg talte ikke om Statsejendomsskatten. Jeg talte om det skattefri Fradrag i de kommunale Ejendomsskatter; dér er Forskellen mellem Omegnen og København, og det er noget, som Lovgivningen har fastsat, og som Lovgivningen ogsaa kan ændre. Men naar vi nu taler om det, kan jeg lige saa godt med det samme gøre opmærksom paa, at hele dette Fradrag blev fastsat i sin Tid under ganske andre Prisforudsætninger, under ganske andre Ejendomspriser. Tanken var vel at sikre en vis Skattefrihed, en vis Beskyttelse for den lille Ejendom, men nu er Priserne ændret, og Beskyttelsen er blevet meget betydeligt mindre. Spørgsmaalet er da, om man saa ikke kan tage op til Overvejelse at give denne Beskyttelse igen og à jour-føre den i Forhold til de Priser, der nu er. Jeg mener altsaa, at der er et Problem, og jeg beder den højtærede Minister tage det med i Lommen, næste Gang han gaar den tunge Gang til Skattekommissionen.

Justitsministeren (Elmqvist): Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen bebrejdede mig, at ligegyldigt hvad jeg foretog mig, mente jeg ikke, jeg havde nogen som helst Forpligtelse til at komme til Offentligheden og gøre Rede derfor. Nu har jeg ikke opfattet det saaledes, at hver Gang jeg fore-

tager mig noget, skal jeg lade det ledsage af en Meddelelse til Pressen eller paa anden Maade til Offentligheden. I det Øjeblik der kommer en Kritik frem over et eller andet, som jeg gør, eller kommer Udtryk for, at man ikke rigtig forstaaer, hvad jeg har gjort, maa jeg jo overveje, om der er Grund til at forklare det nærmere, og i samme Øjeblik jeg under min Ferie i Svendborg, den ene Dag jeg holdt Ferie mellem Jul og Nytaar, blev klar over ved Telefonernes Kimen, at man ikke rigtig forstod Løsladelsen af de 59 Folk fra Organisation Todt, i samme Øjeblik satte jeg mig i Forbindelse med Justitsministeriets Departementschef og fik lavet en Redegørelse, der samme Aften blev udsendt i Radioen. Altsaa, Kritikken eller Røsterne, der gav Udtryk for, at de ikke forstod det, kom frem om Morgenen 3die Juledag, og om Aftenen 3die Juledag kunde Radioen oplyse, hvad der laa til Grund for Løsladelsen. Jeg tror, ærede Medlemmer vil indrømme mig, at hurtigere og mere ekspedit kan jeg ikke søge at vejlede Offentligheden.

Saa siger det ærede Medlem, at man kunde have indanket de paagældende Landsretsdomme for Højesteret. Nej, det kunde man ikke. Sagen er nemlig den, at de forskellige Myndigheder, der har med disse Domme at gøre, og derunder ogsaa jeg selv, mener, at disse Østre Landsretsdomme — der er for øvrigt ogsaa en Vestre Landsretsdom — er fuldstændig rigtige. Forholdet er nemlig det, at man oprindeligt, da Underrettsdommene blev afsagt, og i Begyndelsen af Bedømmelsen af hele dette Forhold, ikke har været rigtig klar over, hvad Tjeneste det egentlig var der udøvedes under Organisation Todt. Man har ikke været klar over, at det var mange forskellige Grene af Tjeneste. Nogle udøvede bevæbnet Tjeneste, andre udøvede kun Tjeneste som Chauffører uden Bevæbning, andre udøvede kun Tjeneste som Medhjælpere for Ingeniører og Entreprenører, og efter at man har søgt tilvejebragt et meget omfattende Materiale til at bedømme disse Menneskers Arbejde, er man kommet til det Resultat, at en Del af dem udførte i Virkeligheden kun rent civilt Lønarbejde. Og det er det, som Landsretterne godkender og bekræfter gennem de Domme, jeg har læst op, hvori de netop siger, at da disse Folk, der har været ansat i Organisation Todt, kun har udøvet civilt Arbejde, vil de være at frifinde. Og da der udtrykkelig staar i § 16 i Straffelovstilægget, at man ikke straffes for civilt Arbejde, og da baade Anklagemyndighed og anden Instans mener, at dette her er civilt Løn-